

ЯК СЦЁПКА
З ПАНАМ ГАВАРЫЎ

ЯК СЦЁПКА З ПАНАМ ГАВАРЫЎ

Беларуская народная казка

КАК СТЁПКА С ПАНОМ ГОВОРИЛ

Белорусская народная сказка

ЯК СТЕЦЬКО З ПАНОМ РОЗМОВЛЯВ

Білоруська народна казка

сайт: <http://1.brest.by/>

Файл адфарматаваны для чытання на смартфоне ў «Пінскай доме навукі і тэхнікі».

dnt-pinsk@tut.by

Файл отформатован для чтєния на смартфонє в «Пинском доме науки и техники».

dnt-pinsk@tut.by

Беларускія народныя казкі ўключаны Міністэрствам адукацыі Рэспублікі Беларусь у спіс твораў, рэкамендаваных для чытання летам вучнямі V класа.

Беларускія народныя казкі «Стары бацька», «Ад крадзєнага не пасыцєеш», «Сляпы, глухі і бязногі» ўключаны ў спіс твораў, рэкамендаваных для чытання летам вучнямі II класа.

ЗМЕСТ

ЯК СЦЁПКА З ПАНАМ ГАВАРЫЎ....	5
КАК СТЁПКА С ПАНОМ ГОВОРІЛ	15
ЯК СТЕЦЬКО З ПАНОМ	
РОЗМОВЛЯВ	26
При подготовке книги использованы следующие материалы	35
Смартфон – книга поколения Y.	36
Сайт «Время»	37

ЯК СЦЁПКА З ПАНАМ ГАВАРЫЎ

Жыў некалі адзін пан, ды такі злосны, што бяда: ніхто не мог яму дагадзіць. Усе яго баяліся, як чорта. Бывала, прыйдзе да яго хто што-небудзь прасіць, а ён як крыкне: «Што скажаш?» — дык той ад страху забудзецца і аб сваёй просьбе.

— Нічога, паночку, усё добра, — адказвае бядак калоцячыся.

— А па добрым што?

— Не ведаю, паночку...

— На стайню яго, гэтага галгана! —
раве пан.— Даць яму розаг, каб больш
сюды не хадзіў!

Іначай той пан і не ўмеў з людзьмі
гаварыць. І людзі баяліся з ім гаварыць,
бо скажаш што не так — да смерці
засячэ.

Аднойчы гуляў пан у карты і выйграў у
суседняга пана маёнтак. Было гэта
вясною. Сабраўся пан ды паехаў
аглядаць свой новы маёнтак. Як паехаў,
дык і застаўся там на ўсё лета: вельмі ж
яму спадабаўся новы маёнтак. Праўду бо
кажуць, што новае сіта на калочку вісіць,
а старое пад лавай ляжыць.

Тым часам у старым маёнтку
нарабілася шмат бяды. «Як жа,— думает
аканом,— сказаць пану пра бяду?» Сам
ехаць да яго баіцца. Надумаўся ён
паслаць каго з дваровых. Ды няма
ахвотніка. Каму хочацца дастаць ад пана
лішніх розаг?

А жыў там адзін чалавек. З выгляду
так сабе — недалужны, затое на язык
бойкі: за словам у кішэнь не лезе. Імя ён
меў Сцяпан, але ўсе звалі яго проста
Сцёпка. Малы, бач, ён быў ростам і

шчуплы.

Дачуўся Сцёпка, што аканом шукае пасланца да пана, прыйшоў да яго і кажа:

— Пашліце мяне — я ўмею з панам гаварыць.

Рад аканом, ледзь не цалуе Сцёпку. Даў ён яму хлеба, сала, цэлюю жменю медзякоў і выправіў у дарогу.

Ідзе Сцёпка, медзякамі пазвоньвае, ніводнай карчмы не мінае.

Доўга ішоў ён ці коратка, прыходзіць нарэшце ў новы маёнтak. Хацеў Сцёпка проста ў панскі дом ісці, ды лёкай спыніў:

— Ты чаго тут, валацуга, цягаешся! І нацкавай на яго сабак.

Сцёпка дастаў з торбачкі кавалак хлеба, кінуў сабакам. Тыя і перасталі брахаць. Тады Сцёпка зноў падышоў да ганка.

— Што табе трэба? — крычыць лёкай.— Тут сам пан жыве!

Сцёпка пакланіўся лёкаю і кажа:

— А мой паночку, а мой даражэнькі, вось жа мне і патрэбен гэты сам пан. Я прыйшоў да яго са старога маёнтка.

Лёкай памякчэў.

— Добра,— кажа,— я далажу пану працябе. Але скажы ж ты мне, адкуль ты ведаеш, што і я — пан?

— Гм,— хітра кашлянуў Сцёпка,— бачу: ты пан не пан, а так сабе паўпанак, бо ў цябе лоб нізкі, нос слізкі, от і відаць, што лізаў панскія міскі.

Узлаваўся лёкай, схапіў Сцёпку за каўнер ды давай тузаць. Убачыў гэта пан з акна і паклікаў лёкая да сябе.

— Які там хлоп? — пытаецца пан у лёкая.

— Ды валацуга нейкі са старога панскага маёнтка,— адказаў лёкай і нізка пакланіўся пану.

Пан успомніў, што даўно не быў у старым маёнтку.

— Пакліч яго сюды,— загадаў ён лёкаю. Пабег лёкай клікаць Сцёпку, а той дастаў капшук, набіў люльку тытунём ды пачаў агонь крэсіць. Выкрасіў агню, закурыў люлечку. Курыць ды паплёўвае на чысты панскі ганак.

— Ідзі ў пакоі, цябе пан кліча! — крычыць яму лёкай.

— Не трасца пана трасе, 8

пачакае,— адказвае Сцёпка і пакурвае сабе люлечку.

— Ды хутчэй жа ты! — злуецца лёкай.—.. А то пан цябе розгамі засячэ...

— Не засячэ! Вось дакуру люльку, тады і пайду.

Чакаў, чакаў пан Сцёпку, не дачакаўся. Кліча зноў лёкая:

— Чаму хлоп не ідзе?

— Люльку, пане, курыць.

Пан узлаваўся:

— Гані яго сюды!

Сцёпка дакуруў люльку, выбіў з яе попел, схаваў за пазуху і толькі тады падаўся памаленьку ў панскія пакоі. Лёкай бяжыць наперадзе, адчыняе Сцёпку дзверы, як пану.

Увайшоў Сцёпка да пана ды і закашляўся пасля моцнага тытуню. Кашляе, а пан чакае, толькі злосна вачыма зіркае. Адкашляўся сяк-так Сцёпка і кажа:

— Добры дзень, паночку!

— Што скажаш? — хмурыцца пан.

— Усё добра, паночку.

— А па добрым што?

— Ды вось, паночку, прыслаў

мяне аканом. Бачыце, панскі сцізорык зламаўся.

— Які сцізорык?

— Ды, мабыць, той, якім пану пёры вастрэлі.

— Як жа яго зламалі?

— Кажуць жа, пане, што без начыння і лапця не спляцеш. А ўсялякае начынне пры рабоце псуецца. Вось так і панскі сцізорык. Хацелі пану на боты злупіць з выжла шкуру, узялі сцізорык. Але на панскім выжле вельмі ж моцная шкура была. Ну, сцізорык і зламаўся.

— Якога выжла? Што ты пляцеш, галган? — закрычаў злосна пан і хацеў ужо загадаць слугам, каб забралі Сцёпку на стайню і далі розаг. Але Сцёпка пачаў расказваць далей:

— Панскі выжал, гэта той самы, можа, пан памятае, што ўскочыў быў у студню, а Мікіту пасылалі даставаць, дык ён і ўтапіўся там. Эге ж, той самы выжал, што пан любіў яго браць на паляванне. Здаецца, калі не мыляюся, пан аддаў за таго выжла суседняму пану трох мужыкоў...

— Што ж, мой лепшы выжал здох?

— Здох, пане.

— З чаго ж ён здох?

— Каніны аб'еўся, дык адразу і ногі выпруціў.

— Якой каніны?

— Ды мяса жарабца.

— Якога жарабца?

— Панскага ж буланага жарабца, з лысінкаю.

— Што ж, і ён здох?

— Здох, пане. А шкада, добры жарабец быў.

— О, я нешчаслівы!

— Э, пане, чаго турбавацца. Ужо ж ведама, калі жарабятка ўродзіцца з лысінкаю, то яно ці здохне, ці яго воўк з'есць.

— З чаго ж жарабец здох?

— Падарваўся, мабыць.

— Што ж на ім рабілі? Шпарка ездзілі, ці што?

— Ды не, пане, на ім не ездзілі, ён заўсёды на стайні стаяў.

— А што ж?

— Ваду, пане, вазілі.

— Але ж нашто была тая вада?

— Людзі ж кажуць, паночку, што

як то пішся, дык і за брытву ўхопішся. Як загарэўся панскі свінушнік, дык аканом загадаў і на жарабцы ваду вазіць.

— Што ж, і свінушнік згарэў?

— Згарэў, пане.

— Як жа ён загарэўся?

— Бачыш, пане, ён быў блізка каля аборы, дык ад яе і загарэўся.

— То і абора згарэла?

— Згарэла, пане, як свечка.

— З чаго ж яна загарэлася?

— Вось гэтага, паночку, добра не ведаю: ці ад абозні, ці мо ад пакояў.

— О, то і пакоі згарэлі?

— Згарэлі, пане, начыста, от быццам хто языком злізаў.

— І ўвесь двор згарэў?

— Увесь, пане: чыста, гладка, хоць рэпу сей.

Ухапіўся пан за галаву ды давай божкаць.

— Але з чаго ж загарэліся пакоі? — зноў пытаецца пан у Сцёпкі.

— Ад свечак, пане.

— Для чаго ж паліліся свечкі?

— Ну як жа, пане, вядома, заўсёды свечкі паляць, як хто памрэ.

— Хто ж там памёр?

— Вечны пакой, каб ёй на тым свеце лёгка ікнулася,— пані памерла.

— Што, што ты кажаш?.. Пані памерла?! Пачуўшы такія навіны, пан зваліўся з крэсла, а Сцёпка закурыў люлечку ды падаўся сабе дахаты.

ЗМЕСТ

ЯК СЦЁПКА З ПАНАМ ГАВАРЫЎ....	5
КАК СТЁПКА С ПАНОМ ГОВОРІЛ	15
ЯК СТЕЦЬКО З ПАНОМ РОЗМОВЛЯВ	26
При подготовке книги использованы следующие материалы	35
Смартфон – книга поколения Y.	36
Сайт «Время»	37

КАК СТЁПКА С ПАНОМ ГОВОРИЛ

Жил когда-то один пан, да такой злой, что прямо беда: никто не мог ему угодить. Все его как огня боялись. Бывало, придет к нему кто что-нибудь попросить, а он как

гаркнет: “Что скажешь?”, так от страху человек и забудет о своей просьбе.

— Ничего, паночку, все хорошо, — отвечает бедняга.

— На конюшню его, негодяя! — вопит пан. — Всыпать ему розог, чтоб больше сюда не ходил!

А по-другому этот пан с людьми говорить не умел. И люди боялись с ним заговаривать, а то скажешь что-либо не так, против шерсти, — до смерти запрет.

Однажды играл пан в карты и выиграл у соседнего пана поместье. Было это весной. Собрался пан и поехал осматривать свое новое имение. А как поехал, так и остался там на все лето: очень ему понравилось новое поместье. И верно говорят, что новое сито на гвозде висит, а старое под лавкой лежит.

Тем временем в старом поместье приключилась большая беда. “Как же, — думает приказчик, — рассказать пану о беде?” А сам ехать к нему боится. И вот надумал он послать кого-нибудь из дворовых. Да нету на то охотника: кому же хочется от пана лишние розги

получать?

А был в том поместье один человек. На вид так себе, невзрачный, да зато на язык бойкий: за словом в карман не полезет. Имя у него было Степан, но все звали его просто Стёпка. Прослышал Стёпка, что приказчик ищет, кого бы послать к пану, пришел к нему и говорит:

— Пошлите меня — я с паном сумею поговорить.

Обрадовался приказчик. Дал Стёпке хлеба, сала, полную пригоршню медяков и отправил в путь-дорогу.

Идет Стёпка, медяками позвякивает, ни одной корчмы не пропустит. Долго шел он или коротко, пришел наконец в новое поместье. Хотел Стёпка идти прямо в панский дом, да лакей остановил его:

— Ты чего тут, бродяга, шатаешься!

И натравил на него собак.

Достал Стёпка из сумы кусок хлеба, кинул его собакам, те и перестали лаять. Тут Стёпка опять подошел к крыльцу.

— Что тебе надо? — кричит лакей. — Здесь сам пан живет!

Стёпка поклонился лакею и

говорит:

— А паночку мой дорогой, вот мне-то и нужен сам пан. Пришел я к нему из старого поместья. Лакей немного смягчился.

— Ладно, — говорит, — я доложу о тебе пану. Но скажи мне, откуда ты знаешь, что и я пан?

— Хм! — Стёпка хитро кашлянул. — Вижу: ты пан, не пан, а так, полупанок, и лоб у тебя низкий, и нос слизкий, вот и видать, что лизал ты панские миски.

Разозлился лакей, схватил Стёпку за шиворот и давай его бить. Увидал это пан из окна и кликнул лакея к себе.

— Что это за хлоп? — спрашивает пан у лакея.

— Да какой-то бродяга из старого панского поместья, — ответил лакей и низко поклонился пану.

Пан вспомнил, что давно не бывал в старом поместье.

— Позови-ка его сюда, — велел он лакею. Побежал лакей звать Стёпку, а тот вынул кисет, набил трубку табаком, достал из кармана трут и кремень, взял кресало и давай высекать огонь.

Высек огонь, закурил трубочку. Курит да поплеывает на чистое панское крыльцо.

— Ступай в покои, тебя пан зовет! — кричит ему лакей.

— Что его лихорадка трясет, что ли? Подождет! — отвечает Стёпка и покуривает себе трубочку.

— Да скорей же ты! — злится лакей. — А то пан тебя розгами засечет...

— Не засечет. Вот докурю трубку, тогда и пойду. Ждал, ждал пан Стёпку, не дождался. Зовет снова лакея:

— Почему хлопок не идет?

— Трубку курит.

Обозлился пан:

— Гони его сюда!

Докурил Стёпка трубку, выбил из нее пепел, спрятал ее за пазуху, а потом двинулся потихоньку в панские покои.

Лакей бежит впереди, открывает Стёпке двери, словно пану.

Вошел Стёпка к пану да и закашлялся после крепкого табаку. Кашляет, а пан ждет, только глазами злобно ворочает. Откашлялся кое-как Стёпка и говорит:

— Добрый день, паночку!

— Что скажешь? — хмурится пан.

— Все хорошо, паночку.

— А после хорошего что?

— Да вот, паночку, прислал меня приказчик. Знаете, панский нож перочинный сломался.

— Какой нож?

— Да, видно, тот, которым пану перья чинили.

— Как же его поломали?

— Ведь говорят же, пане, что без свайки и лаптя не сплетьшь. А всякий инструмент при работе портится. Так вот и с панским ножом. Хотели с гончей собаки шкуру снять — пану на сапоги, взяли ножик. А на панской гончей уж больно крепкая шкура была. Ну, ножик и сломался.

— Какой гончей? Что ты плетешь, негодяй? — закричал злой пан и хотел уже было приказать слугам, чтоб забрали Стёпку на конюшню розгами пороть. Но Стёпка продолжал рассказывать дальше:

— Панская гончая, та самая — может, пан помнит, — что вскочила когда-то в колодец, а Микитку посылали ее вытаскивать, так он там и утопился. Да та самая гончая, что пан любил

братъ на охоту. Кажись, ежели не ошибаюсь, пан отдал за эту собаку соседнему пану трех мужиков...

— Что ж, значит, моя лучшая гончая сдохла?

— Сдохла, пане.

— Отчего ж она сдохла?

— Да кониной объелась, ну, враз ноги и протянула.

— Какой кониной?

— Да мясом жеребца.

— Какого жеребца?

— Панского вороного жеребца, со звездочкой на лбу.

— Что ж, и он сдох?

— Сдох, пане. А жаль, хороший был жеребец.

— Ох, какое несчастье!

— Э, пане, и чего так печалиться? Уж известно: коль родится жеребенок со звездочкой на лбу, то он либо сдохнет, либо волк его задерет.

— Отчего ж жеребец пал?

— Подорвался, видно.

— А что, разве на нем работали? Загнали его, что ли?

— Да нет, пане, на нем и не

ездили, он в стойле стоял.

— А что ж?

— Воду, пане, на нем возили.

— А зачем нужна была вода?

— Да люди ведь, паночку, недаром говорят, что когда тонешь, то и за соломинку хватаешься. Когда загорелся панский свинарник, то приказчик велел и на жеребце воду возить.

— Что, и свинарник разве сгорел?

— Сгорел, пане.

— Отчего ж он загорелся?

— Видать, пане, он стоял близко возле коровника, вот от него и загорелся.

— Значит, и коровник сгорел?

— Сгорел, пане, как свечка.

— Отчего ж он загорелся?

— Вот этого, паночку, я толком не знаю: то ли от сарая, то ли, может, от дома огонь перекинулся.

— О, значит и дом сгорел?

— Сгорел, пане, начисто все погорело, будто кто языком слизал.

— И вся усадьба сгорела?

— Вся, пане: чисто, гладко, хоть репу сей. Схватился пан за голову и давай причитать.

— Но отчего ж дом загорелся? — спрашивает опять пан у Стёпки.

— От свечей, пане.

— А зачем свечи зажигали?

— Ну как же, пане, всегда свечи зажигают, ежели кто померет.

— А кто ж помер?

— Царство небесное, чтоб ей на том свете легко икалось, — пани померла.

— Что, что?.. Что ты говоришь?.. Пани умерла?!

— Померла, пане...

Услыхал это пан, так с кресла и повалился. А Стёпка закурил трубочку и пошел себе домой.

ЗМЕСТ

ЯК СЦЁПКА З ПАНАМ ГАВАРЫЎ....	5
КАК СТЁПКА С ПАНОМ ГОВОРІЛ	15
ЯК СТЕЦЬКО З ПАНОМ РОЗМОВЛЯВ	26
При подготовке книги использованы следующие материалы	35
Смартфон – книга поколения Y.	36
Сайт «Время»	37

ЯК СТЕЦЬКО З ПАНОМ РОЗМОВЛЯВ

Переклад Чайковського Б.Й.

Жив колись один пан, та такий лютий, що біда: ніхто не міг йому догодити, всі його боялися, як чорта. Бувало, прийде до нього хтось що-небудь просити, а він як гаркне: «Що скажеш?» — то той з переляку й своє прохання забуде.

Нічого, паночку, усе гаразд, — відказує бідолаха трясучись.

— А після гаразд що?

Не відаю, паночку...

— На стайню його, лайдака! — сичить пан.— Усипати йому різок, щоб більше сюди не ходив!

Інакше той пан і не вмів з людьми розмовляти. І люди боялися з ним говорити, бо щось скажеш не так, не по шерсті,— до смерті засіче.

Якось грав пан у карти і виграв у сусіднього пана маєток. Було це весною. Зібрався пан оглядати свій новий маєток.

Як поїхав, то й лишився там на все літо: дуже ж йому сподобався новий маєток. Правду-бо кажуть, іцо нове сито на кілочку висить, а старе під лавою лежить.

Тим часом у старому маєтку скоїлося велике лихо: «Як же,— думає економ,— сказати панові про це?» Сам їхати до нього боїться. Надумав він послати когонебудь із челяді. Та нема охочих. Кому кортить дістати зайвих різок?

А жив там один чоловік. На вигляд так собі — недотепа, зате на язик гострий: за словом у кишеню не полізе. На ім'я він був Степан, але всі звали його просто Стецько. Малий, бач, він був на зріст і щуплий.

Прочув Стецько, що економ шукає посланця до пана, прийшов до нього й каже:

Пошліть мене я умію з паном говорити.

Радий економ, мало не цілує Стецька.

Дав йому хліба, сала, цілу жменю мідяків і вирядив у дорогу.

Йде Стецько, мідяками побрязкує, жодної корчми не минає.

Довго йшов він чи недовго, приходять нарешті до нового маєтку. Хотів Стецько просто до панського будинку йти, та лакей спинив:

— Ти чого тут, волоцюго, вештаєшся!

І нацькував на нього собак.

Стецько вийняв з торбини шматок хліба, кинув собакам. Вони й перестали гавкати. Тоді Стецько знов підійшов до ганку.

— Що тобі треба? — кричить лакей.— Тут сам пан живе!

Стецько вклонився лакеєві й каже:

— А мій паночку, а мій дорогенький, оце ж мені й треба цього сам-пана. Я прийшов до нього з старого маєтку.

Лакей пом'якшав.

Гаразд,— каже,— я скажу панові

про тебе. Але скажи ж ти мені, звідки ти відаєш, що і я — пан.

— Гм,— хитро кашлянув Стецько,— бачу: ти пан не пан, а так собі підпанок, бо в тебе лоб низький, ніс слизький, от і видно, що лизав панські миски.

Розгнівався лакей, схопив Стецька за комір та ну штурхати. Побачив це пан із вікна і гукнув лакея до себе.

Що там за хлоп? — питає пан лакея.

— Та волоцюга якийсь із старого панського маєтку,— відказав лакей і низько вклонився панові.

Пан згадав, що давно не був у старому маєтку.

— Поклич його сюди,— звелів він лакеєві.

Побіг лакей кликати Стецька, а той вийняв капшук, набив люльку тютюном і заходився вогонь кресати. Викресав вогню, запалив люльку. Курить та попльовує на чистий панський ганок.

— Йди в покої, тебе пан кличе! — кричить йому лакей. Не трясця пана трясє, відказує Стецько і покурює собі люльку.

— Та мерщій же ти! — сердиться

лакей.— Пан тебе різками засіче...

— Не засіче! Ось докурю люльку, тоді й піду.

Чекав, чекав пан Стецька, не дочекався. Кличе знову лакея:

— Чому хлоп не йде?

— Люльку, пане, курить.

Пан розгнівався:

— Жени його сюди.

Стецько докурив люльку, вибив із неї попіл, сховав за пазуху і лише тоді поволеньки посунув до панських покоїв. Лакей біжить попереду, відчиняє Стецькові двері, мов панові.

Увійшов Стецько до пана та й закашлявся після міцного тютюну. Кашляє, а пан жде, тільки сердито очима зиркає. Відкашлявся якимось Стецько і каже:

— Добридень, паночку.

— Що скажеш? — супиться пан.

— Усе гаразд, паночку.

— А після гаразд іцо?

— Та ось, паночку, прислав мене економ: панський ніжик зломився.

— Який ніжик?

— Та, мабуть, той, яким панові

пера застругували.

— Як же його зломили?

Кажуть же, пане, що без начиння і постола не сплетеш. А всяке начиння в роботі псується. Отак і панський ніжик. Хотіли панові на чоботи здерти з гончака шкуру, взяли ножика. Але на панському гончакові дуже міцна шкура була. Ну, ніжик і зломився.

— Якого гончака? Що ти мелеш, лайдаку? — закричав гнівно пан і хотів уже наказати челяді, щоб забрали Стецька на стайню і всипали різок. Але Стецько веде далі:

— Панський гончак — це той самий, може, пан пам'ятає, що вскочив був у криницю, а Микиту посилали витягати, і він утопився там. Еге ж, той самий гончак, що пан любив його брати на лови. Здається, коли не помиляюсь, пан віддав за того гончака сусідньому панові трьох мужиків...

— Що ж, мій кращий гончак здох?

Здох, пане.

— А чого ж він здох?

— Конини об'ївся, то зразу й ноги витяг.

— Якої конини?
— Та з жеребця.
— Якого жеребця?
— Панського буланого жеребця, з лисинкою.

— Що ж, і він здох?
— Здох, пане. А шкода, добрячий жеребець був.

— О, я нещасливий!

— Е, пане, чого дуже хвилюватись. Уже ж відомо, коли лошатко родиться з лисинкою,

то воно або здохне, або, його вовк із'їсть.

— А чого ж здох жеребець?

— Підірвався, мабуть.

— Що ж на ньому возили? Швидко їздили, чи що?

— Та ні, пане, на ньому не їздили, він завше на стайні стояв.

— То чому ж?

— Воду, пане, возили.

— Але ж нащо була та вода?

— Люди ж кажуть, паночку, що як топишся, то й за бритву схопишся. Як загорівся свинарник, то економ наказав і на жеребцеві воду возити.

— Що ж, і свинарник згорів?

— Згорів, пане.

— Як же він зайнявся?

— Бачиш, пане, він стояв близько обори, то від неї і зайнявся.

— То і обора згоріла?

— Згоріла, пане, як свічка.

— Чого ж вона зайнялася?

— Оцього, паночку, добре не відаю: чи від хліва, чи, мо, від покоїв.

— О, то й покої згоріли?

— Згоріли, пане, дотла, от. мовби хто язиком злизав.

— І весь двір згорів?

— Увесь, пане: чисто, гладко, хоч ріпу сій.

Схопився пан за голову та божкає.

— Але чого ж загорілися покої? — знов питає пан Стецька.

— Од свічок, пане.

— Для чого ж палили свічки?

— Ну як же, пане, звісно, завше свічки палять, як хто помер.

— Хто ж там помер?

— Вічний супокій, щоб їй на тім світі легко тикнулося,— пані померла.

— Що, що ти кажеш?.. Пані

померла?!

Почувши такі новини, пан звалився з крісла, а Стецько закурив люльку та й подався собі додолю.

При подготовке книги
использованы следующие
материалы

ЯК СЦЁПКА З ПАНАМ ГАВАРЫЎ

Апрацоўка Алеся Якимовіча

Мастак Анатоль Волкаў

Мастак Валерый Славук

КАК СТЁПКА С ПАНОМ ГОВОРІЛ -

белорусская народная сказка

ЯК СТЕЦЬКО З ПАНОМ РОЗМОВЛЯВ -

білоруська народна казка

Переклад Чайковського Б.Й.

Художник Штанко К.В.

Смартфон – книга поколения Y.

Другие книги для вашего смартфона на сайте <http://1.brest.by/>

Сайт «Время»

Если вы пользуетесь городским общественным транспортом в Минске, Бресте, Витебске, Гродно или Пинске, зайдите на наш сайт <http://www.time.brest.by/>

Расписание движения автобусов в г. Минске (обн. 12.07.2015)

От остановки ШЕПИЧИ

В направлении остановки ДОМ БЫТА

Номер	Дни	Время движения						Утро	День	Вечер	Ночь
		5:31	5:50	6:04	6:18	6:32	6:45				
82С	п.в.с.ч.п.	5:31	5:50	6:04	6:18	6:32	6:45	6:58	7:13	7:26	7:40
		7:54	8:08	8:22	8:37	8:52	9:07	9:37	10:07	10:37	11:26
		12:15	13:04	13:54	14:19	14:44	14:58	15:13	15:27	15:41	15:56
		16:10	16:24	16:38	16:56	17:16	17:36	17:56	18:16	18:38	19:02
		19:26	19:53	20:23	21:10	21:57	22:43	23:29			
127	с.в.	5:36	6:00	6:24	6:44	7:04	7:25	7:45	8:05	8:27	8:48
		9:09	9:30	9:50	10:11	10:32	10:53	11:14	11:34	11:50	12:06
		12:22	12:37	12:53	13:09	13:25	13:40	13:56	14:12	14:28	14:45
		15:02	15:19	15:35	15:51	16:07	16:22	16:38	16:54	17:10	17:25
		17:45	18:06	18:27	18:47	19:07	19:28	19:49	20:09	20:30	20:51
127	п.в.с.ч.п.	5:31	5:46	6:01	6:16	6:31	6:41	6:51	6:58	7:05	7:14
		7:20	7:26	7:32	7:38	7:44	7:51	7:58	8:05	8:12	8:18
		8:25	8:31	8:38	8:44	8:50	8:56	9:03	9:10	9:17	9:24
		9:31	9:41	9:51	10:01	10:11	10:19	10:29	10:39	10:50	11:02
		11:14	11:30	11:46	12:03	12:20	12:37	12:54	13:11	13:28	13:46
		14:03	14:20	14:37	14:48	14:58	15:07	15:16	15:24	15:32	15:39
		15:48	15:53	16:00	16:07	16:14	16:21	16:28	16:35	16:42	16:49
		16:56	17:03	17:12	17:20	17:29	17:39	17:49	17:59	18:09	18:21
		18:33	18:45	18:58	19:20	19:44	20:08	20:32	20:56	21:18	21:39
		21:59	22:20	22:40	23:01	23:21	23:41	0:01			

Сайт «ВРЕМЯ» содержит информацию о каждой городской автобусной остановке в **Бресте, Гродно, Витебске, Минске** и **Пинске**. Информация о времени прибытия автобусов к остановкам доступна в три клика.

